

ליל שבת קודש פרשת ראה ה'תשס"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ער"ב המדבר מן הפסוק היום אם בקולו תשמעו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים צ"ה) היום אם בקולו תשמעו, זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרפותו, צריך שלא יחשב מיום לחברו כמוכא בספרים, וכן בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה, כי כשרוצין לכנס בעבודת ה', נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לשא משא כבד כזו, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר מחר אתחיל, מחר אתפלל בכונה ובכח כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי, היום אם בקולו תשמעו, 'היום' דייקא, והבן, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה יסוד גדול בחיים, שלא יסתכל אדם רק על אותו יום שעומד בו, הן בעבודת השם יתברך, והן בעסקי עולם הזה, כי על פי רוב נדמה לאדם שעבודת השם יתברך משא כבידה מאד, ואי אפשר לישא משא כזאת לזמן ארוך, אבל כשלא ישים לפני עיניו כי אם אותו יום לבד, אזי יוכל לעשות הרבה, כי על יום אחד אפשר ללמוד הרבה ולהתפלל הרבה ולעשות מצוות הרבה, ואין זה למשא כלל, וכן יעשה ליום המחרת, וכן יעשה בכל יום ויום, ולא ידחה עבודתו מיום לחבירו כלל, ואז יצליח מאד, וימצא את הברכה שיש בכל יום, כי אין יום שאין בה טוב, וכדאיתא בווהר (גשא קב"ג) לא תשכח יום דלית ביה טוב, שהוא אור הגנוז שיש בכל יום (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' פ"ד), רק היום מסובב עם נחשים ועקרבים, שהם הקליפות שרוצים למנוע את האדם מלהגיע אל אור הגנוז שיש בתוכה, והם כלליות הבלבולים וחלישות הדעת שעוברים על האדם, ואומרים לו שאין היום הזה יום טוב, ואי אפשר להצליח בה, ותדחה עבודתך ליום מחר, וכן אומר לו גם מחר וגם יום שאחריו, שדוחה אותו מיום ליום עד שאינו עושה כלום, וזהו קליפת עמלק, שגונב ממנו "היום", ודוחה אותו ליום מחר, וכמו שכתוב במלחמת עמלק (שמות י"ז) צא הלחם בעמלק "מחר" וגו', צא להלחם עם עמלק שאומר לך "מחר" תעבוד את ה', ואמור לו בדיוק ההיפוך, "היום" אני אעבוד את ה', ולמחר אני אציית לדברך, וכן

תאמר לו בכל יום עד שתדחה אותו לגמרי, ולכן העיקר הוא תמיד להסתכל על "היום" הזה שהוא עומד בה, ולמלאות אותו עם כל טוב אמיתי ונצחי, ואז יזכה להגיע אל אור הגנוז המאיר המאיר בכל יום, ולעלות ולהתדבק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים י"א) **ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום, והקללה אם לא תשמעו וגו' אשר אנכי מצוה אתכם היום וגו', ויש לדקדק, למה הכתוב חוזר ואומר ג' פעמים "היום" שלכאורה נראה כמיותר, אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי העיקר תמיד להסתכל על היום הזה, ואז יצליח מאד בכל דרכיו, שזהו **ראה אנכי נותן לפניכם "היום"**, הקדוש ברוך הוא אומר שהוא נותן לפנינו את "היום", ואז יש בידינו הכח לעשות אותו ברכה או קללה חס ושלום, את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם אשר אנכי מצוה אתכם "היום", אם ניתן לבנינו להסתכל רק על היום הזה, ולמלאות אותו עם כל טוב אמיתי ונצחי, אזי יהיה הברכות מסורות בידינו, אבל להיפוך, והקללה אם לא תשמעו וגו' אשר אנכי מצוה אתכם "היום" וגו', כי תיכף ומיד שסרים מדרכי ה' "היום", וחושבים שהיום הזה אינו יום טוב, אזי שורה הקללה רחמנא ליצלן, כי היום הולך לאיבוד, וכן נעשה מיום ליום, ואינו רואה סימן ברכה בימי חייו, ולכן העיקר תמיד להסתכל על המזב שיש ב"היום" הזה דייקא, ואז יצליח מאד בכל דרכיו.**

והנה זה ברור, שעיקר הברכה הוא כשאדם נותן כל מגמתו למלאות רצונו יתברך, ונוהר מאד מלהתעסק עם בני אדם, כי עיקר הקללות באות כשיש לאדם עסק עם אחרים חס ושלום, והוא מזיק להם והם מזיקים לו, ואזי יש כל הקללות רחמנא ליצלן, אבל כשאדם נוהר בכל דרכיו רק למלאות רצונו יתברך, ואינו פוגע בכבוד שום בריה, אזי יש לו כל הברכות, וזה מרומז בפסוק הנ"ל, **ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, ואיתא בבעל המורים, ראה "אנכי"**, ראה עשרת הדיברות שפתח ב"אנכי" ותקיים אותם, כי כל המצוות כלולות בהם, עיין שם, והנה בעשרת הדיברות, החמש דיברות ראשונות הם בין אדם למקום, והחמש דיברות אחרונות הם בין אדם לחבירו, ולפי זה יש לומר שזהו **ראה "אנכי" נותן לפניכם היום "ברכה וקללה"**, ברכה מרמז על החמש דיברות הראשונות, שהם בין אדם למקום, וכל זמן שאדם משים כל מגמתו למלאות רצונו יתברך, ולמצוא אלקותו יתברך בכל דבר, אזי יש לו כל הברכות, וקללה מרמז על החמש דיברות אחרונות, שהקדוש ברוך הוא מזהיר אותנו להשמר מאד לא לפגוע בכבוד חבירינו או בממונו,

כי זה יביא כל הקללות רחמנא ליצלן, וכשאדם ישים כל מגמתו למלאות "היום" עם הרבה טוב אמיתי ונצחי, ולא יהיה לו עסק עם אחרים, יזכה לכל הברכות שבעולם בשפע גדול, והשם יתברך יזכינו למלאות ימינו ושנותינו בטוב ובנעימים, ונזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת ובתמים מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ראה ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחיגר (מעשה ג') דף נ"ט, עיין שם.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, רביז"ל ממשיך לספר, ענתה הלבנה ואמרה: אתה דואג דאגות אחרים, בתיבות אלו מרמז רביז"ל לימוד עצום, שעיקר הצרות שאדם סובל בחיים, מחמת שדואג דאגות אחרים, ואינו דואג דאגת עצמו, כי ראוי לכל אחד לעשות חשבון הנפש תמיד, במה הוא מבלה ימיו ושנותיו, ומה יענה ליום הפקודה, כשיצטרך ליתן דין וחשבון על מעשיו לפני הקדוש ברוך הוא, שזהו ענין ההתבודדות שהזהירנו עליו רביז"ל, שיחד שעה בכל יום ליישב עצמו היטיב בינו לבין קונו, ויפרש כל שיחתו לפניו יתברך, ויבקש עזר וסיוע שינצל מתאוות עולם הזה, ויזכה למלאות ימיו ושנותיו בטוב אמיתי ונצחי, אבל הבעל דבר מבלבל דעת האדם מאד, ומסית אותו לדאוג דאגות אחרים, ולהוכיח אחרים ולהגיד להם מוסר, בשעה שעדיין לא התחיל לתקן את עצמו, ואיך ירצה לתקן את אחרים, וכן מסית אותו לבלות ימיו בדאגה על כסף וממון, בשעה שיש לו לבטוח בהקדוש ברוך הוא שיזמין לו כל הצטרכותו, ולא יאבד ימיו ושנותיו ברדיפה אחר הכסף, וכמאמר החכם, "אדם דואג על איבוד דמיו ואינו דואג על איבוד ימיו, דמיו חוזרים, ימיו אינם חוזרים", ולכן עיקר כל הצרות באות כשדואג דאגות אחרים, ואינו דואג דאגת עצמו, היינו דאגת נשמתו, איך להעלות ולתקן אותה ולהחזירה אל שורשה, כי כשישים כל דאגתו על נשמתו, ויעשה כל מה שביכלתו לזון אותה ולהחיותה כראוי, יתבטל ממנו כל מיני דאגות אחרות, ויחיה חיים טובים באמת.

וזהו ענין חודש אלול בסוף השנה, לפני ראש השנה ויום הכיפורים, שהקדוש ברוך הוא נתן לנו חודש שלם להתבונן על מעשינו של שנה שעברה, איך בילינו אותה, והוא כמו הזמנת "רואה חשבון" לבקר את העסק והחנות, שבזמנים מיוחדים מביאים "רואה חשבון" לבדוק היטיב אם ההכנסות יותר מן ההוצאות, ואם העסק מצליח באמת, כי מבחינך יכול להיות, שנראה כמו עסק מוצלחת מאד, והרבה קונים נכנסים ויוצאים, כי מביאים סחורה ומוציאים סחורה, אבל רק ה"רואה חשבון" יודע מה קורה עם העסק באמת, ולפעמים העסק כמעט מתמוטט ואין איש שם על לב, וצריכין להביא "רואה חשבון" טוב שיבדוק כל דבר, ויתן עצה נכונה וישרה אף להעמיד העסק על מכונה, וזהו ענין חודש אלול, שנעשה חשבון מדויקת איפוא אנחנו אוהזים בעולם, ואיך אנחנו מבלים ימינו ושנותינו, ואם החשבון יוצא טוב, אזי נותנים שבת והודאה להשם יתברך על העבר, ומשתדלים להוסיף ולהרבות בתורה ובתפילה ובמצוות ובמעשים טובים כפי יכולתו, ואם החשבון יוצא לא טוב, אזי אסור להישבר ולהתייאש חס ושלום, רק לעשות התחלה חדשה, ולדעת שזהו התכלית של חודש אלול, שנעשה התחלה חדשה ונכין עצמינו היטיב על ימי ראש השנה הקדושים, אבל מי שאומר שיש לו זמן, ומחכה על ראש השנה לעשות תשובה, ואומר שאז יעשה התחלה חדשה, הוא מטעה עצמו מאד, כי אם לא יקדים ויתעורר בימי אלול הקדושים, לא יתעורר גם בימי תשרי, וישאר חסר וריק מכל, ולכן אשרי המתעורר בימי אלול הקדושים לעשות התחלה חדשה בחיים, כי אז בוודאי יקבל סיעתא דשמיא מיוחדת לתקן את הכל, והשם יתברך יזכינו להמשיך עלינו קדושת חודש אלול, ולהכין עצמינו לקראת שנה טובה ומבורכת, שנת גאולה וישועה בכלל ובפרט אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ראה ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י"ב המדבר מתמימות ופשיטות בעבודת ה', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבדברי רביז"ל בתורה זו), עיקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשימות בלי שום חכמות, ולהסתכל בכל דבר שעושה שיהיה שם השם יתברך, ולכלי להשגיח כלל על כבוד עצמו, רק אם יש בזה כבוד השם יתברך יעשה, ואם לאו לאו, ואזי בוודאי לא יכשל לעולם וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה ידוע איך שאהב רביז"ל מאד את עבודת התמימות והפשימות, ואמר (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ד) שאין צריכין שום חכמות בעבודת השם, רק להיות תם וישר ולעבוד אותו יתברך בתמימות, בלי שום חכמות וחקירות כלל, וגם מחכמות שיש בעבודת השם בעצמו צריך להרחיק מאד, כי כל אלו החכמות שיש להנכנסין ומתחילין קצת בעבודת השם, אינם חכמות כלל, והם רק דמיונות ושמותים ובילבולים גדולים, ואלו החכמות מפילין מאד את האדם מעבודת השם, דהיינו מה שחושב וחוקר ומדקדק ביותר, אם הוא יוצא כראוי במה שעושה, כי בשר ודם אי אפשר לו שיצא ידי חובתו בשלימות, ועל אלו המדקדקים ומחמירים בחומרות יתירות, עליהם נאמר (ויקרא י"ח): "וחי בהם", 'ולא שימות בהם', (וימא פה:), כי אין להם שום חיות כלל, ותמיד הם במרה שחורה, מחמת שנדמה להם שאינם יוצאים ידי חובתם בהמצוות שעושין, ואין להם שום חיות משום מצוה מחמת הדיקדוקים והמרה שחורות שלהם, כי העיקר לקיים מצוות התורה כפי שהם מבוארות בשולחן ערוך, ואין צריכין להוסיף עליהם שום חומרות יתירות כלל, שזהו ביאור דברי רביז"ל "להסתכל בכל דבר שעושה שיהיה שם השם יתברך", ולכאורה קשה, מי יכול להתפאר שרואה את השם יתברך במה שהוא עושה, אלא התירוץ הוא על פי דברי הזוהר (אחרי ע"ג), קודשא בריך הוא ואורייתא חד הוא, נמצא שהקדוש ברוך הוא אחד עם התורה, ואם כן צריכין להסתכל בכל דבר שעושה שיהיה שם התורה הקדושה, דהיינו ההלכה המבוארת בשולחן ערוך, ואז השם יתברך שם הוא, והבן.

על כן העיקר לקיים התורה הקדושה כמו שהיא, בלי להוסיף עליה ובלי לגרוע ממנה, כי אלו שמוסיפין על התורה, ומבקשין חומרות ודיקדוקים של הבל, אחר כך באים לגרוע מן התורה, ולהתירשל ממצוות שלימות, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות גילוח הלכה ג) על הפסוק (קהלת ו') אל תצדק הרבה ואל תרשע הרבה, שאל תבקש להוסיף חומרות ודיקדוקים הרבה, כדי שלא תבא אחר כך לעשות רשעות הרבה חס ושלום, כי הא בהא תליא, וכמו שמצינו אצל חטא עין הדעת טוב ורע, שחווה הוסיפה על ציווי השם יתברך, ואמרה שהקדוש ברוך הוא אמר גם לא לנגוע בעין הדעת, וזה אשר גרם לה אחר כך לאכול ממנה, כי הנחש דחפה על העין,

ואמר, כשם שאין מיתה בנגיעה בן אין מיתה באכילה, הרי החומרות של אדם מעבירין אותו על דעתו ועל דעת קונו, ולכן העיקר ללמוד הרבה שולחן ערוך, ולדעת איך לקיים המצוות כצורתם, ואז לעולם לא יכשל, וילך לבטח דרכו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים י"ג) **את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אותו תשמרו לעשות, לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו**, והנה לפי דברי רביז"ל מובן המשך דברי הפסוק מאד, כי התורה הקדושה מגלה לנו איך נזכה לקיים את מצוות התורה בשלימות, שהוא **"את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אותו תשמרו לעשות"**, והוא על ידי ש"לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו", כי הא בהא תליא, כי מיד שמוסיפין על מצוות התורה, ומבקשין חומרות ודיקדוקים של הבל שלא נצטוונו עליהם, על ידי באים לגרוע ממנו, ואז לא נשאר כלום, אלא העיקר לקיים את כל דבר בתמימות ובפשימות גמור, בלי הוספה ובלי גירעון, ואז יצליח מאד בכל ענין, והשם יתברך יזכינו לקיים את התורה כראוי, ונזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת ובתמים מעתה ועד עולם אמן ואמן.

